Ч. 190. Середа 7 вересня (25) серпня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Президент міністрів др. Кербер а парлямент. — Японія а Корея. — Російско-японьска війна.)

Віденьскі ґазети обговорюючи подорож президента міністрів дра Кербера до Галичини і Буковини, кажуть, що з Відня виїхав був міністер справ внутрішних і міністер справедливости др. Кербер а вертає тепер президент міністрів і політик, котрого проґрамою „безпристрастна витревалість“. „Reichswehr“ констатує насамперед, що відносини дра Кербера до польского Кола стали по его подорожи по Галичині дуже сердечні, бо перед тим не були такі; Поляки давнійше хоч і не робили опозициї правительству, по уступленю президента міністрів ґр. Баденього не дуже стояли по стороні дра Кербера. Відносини тепер змінили ся і се стало ся тепер причиною, ще серед Німців і Чехів слідно якесь невдоволене. Докторови Керберови ходить о то, щоби утворити парляментарну більшість, а досьвід поучив, що з обструкциєю не можна нині нічого вдіяти і кождий хотів би належати для того до більшости. Але Поляки самі не можуть творити більшости, хиба лиш з Німцями або Чехами. Отже Чехи боять ся, щоби не прийшло до німецко-польского союза, а Німці знов побоюють ся, що др. Кербер готов з Поляками і Чехами зліпити знов давну правицю. З того виходить таке, що коли давнійше говорено і нарікано, що др. Кербер розбиває парлямент на атоми, щоби міг правити з парляментом без парляменту, так тепер побоють ся і догадують ся ізза того, що др. Кербер хоче утворити парляментарну більшість.

Се не була тайна, задля чого Японія розпочала війну з Росиєю, ані також не була тайна, що Анґлія і Сполучені держави стоять по стороні Японії; але сего ніхто не знав, що независимости Кореї має так борзо настати конець. Можна того було навіть сподівати ся, але аж по війні а не тепер, коли ще она веде ся. Здає ся однакож, що якісь може дипльоматичні заходи змінили стан річий і прискорили зміну. Вже від давна ходила чутка що якісь порозуміня Німеччини з Росиєю в справі всхідної Азиї, про якесь ворогуванє Корейців против Японців, про відкликанє корейского посла з Петербурга, то знов про якісь уступки і концесиї Кореї для Японців, котрим противив ся корейский цісар і его правительство — але звязи в тім всім не можна було дорозуміти ся. Аж ось тепер оголошено заключений в Сиулі договір з дня 22 серпня межи Японією а Кореєю. В договорі тім обовязує ся Корея принята фінансового дорадника, котрого поручить Японія і дипльоматичного дорадника, котрий має бути заграничним підданим і також порученым Японцями. На основі того договору може корейске правительство залагоджувати всякі фінансові справи і всякі важнійші зарядженя на поли заграничної політики аж по вислуханю згаданих дорадників. Перед заключуванєм нових угод з державами і перед залагоджуванєм важнійших справ як н. пр. надаванє концесий чужинцям мусить Корея порадити ся згаданих дорадників. Фінансовим дорадником іменовано директора бюра податкового в Токіо Басато, а дипльоматичним дорадником радника американьского посольства Стівенза. Се значить простими словами: Японці і Американці поділили ся Кореєю і поки що взяли єї лиш в свою куратель. Факт сеї можна також уважати за доказ, що Японці мають сильно поза собою Американців і звідси тота їх певність своєї побіди у війні з Росиєю.

З поля війни під Ляояном нема ще зовсім точних вістий, але то єсть річ певна, що армія ґен. Куропаткіна розбита і їй грозить велика небезпечність, бо Японці замкнули їй вже дорогу до Мукдена. В самім Мукдені мав настати переполох і всі лагодять ся вже переноситись до Харбіна. Після вістий які наспіли до Берлина з Токіо, часть армії російской, що

---

13)

В КРАЮ ДАЛЯЇ-ЛЯМИ.

(Після Веґенера, Свен-Ґедіна і др. зладив — К. Вербин).

(Дальше).

Один з офіцирів взяв був з собою жовтого, кудлатого хорта, що мав на шиї синю стяжку з дзвіночками. Ще коли ми вибирали ся в дорогу, радив я єму, щоби він лишив зьвіря дома; але він хотів мати конче пса з собою. Ми ще й недалеко були уїхали, коли Йолбарс[1]) кинув ся на бідного хорта і страшно его покалічив. Наші товариші подорожи боялись ся дуже наших обох псів; навіть коли сиділи на конях, відступали ся зараз, скоро Йолбарс показав ся, а коли ми де ставали на спочинок, то они не скорше злазили з коний, аж обох псів привязано.

Вертати тою самою дорогою брала чоловіка страшенна нудьга, що аж хотіло ся вмирати, але я рад би був як найскорше вернути до головної каравани, щоби опісля зі всіма людьми каравани вибрати ся на дальші розсліди. Я числив години і на моїх вже готових картах значив дорогу, яку ми кождого дня зробили. Тимчасом тибетаньска ескорта старала ся о якусь розривку. Чоловік не може досить надивити ся на тих дикунів, їх живописну ношу і на той їх спосіб, в який они їздять, як обходять ся з кіньми, як спочивають і розкладають ся табором, як они розкладають ватру і варять їсти. З виїмкою офіцирів виглядали всі прочі як справедшні розбишаки. В дорозі деякі з них позвивали були свої коси і поховали їх під капелюхи з широкими крисами. Кілька старих лямів мали волосе коротко обстрижене; они підчас їзди обертали безнастанно свої „корле“ (млинці від молитви) і мурмотіли, то раз голоснійше то знову тихійше, сьпіваючим монотонним голосом своє „Ом мані падме гум“. Ми вже стали собі були приятелями і стережене не було вже так строге; всі розбалакали ся були і тішили ся, що ніби то вибрали ся на прогульку, з котрої они були дуже раді. Шаґдура окружила була громадка вояків, з котрими він весело жартував. Они аж заходили ся від сьміху, коли він старав ся научити їх мови і повтаряв кожде їх слово.

Солян Унди мав через плече червону ленту, на котрій з заду були пришиті чотири великі, срібні ґаво, а за поясом мав шаблю, ніж і кресиво, капшук з тютюном, люльку та всілякі инші дрібниці, що коло него бреніли і калатали. Межи тою знадобою були також маленькі щипчики, котрими виривав собі волосе з бороди, яке показало ся; він таки й зовсім не мав бороди, а від того, що его лице було глубоко поморщене, виглядав як стара баба. Свою косу завинув старанно в якийсь червоний платок і обвинув єї довкола голови. На то наложив повстяний капелюх з великими перами.

Уїхавши три і пів години, Тибетанці станули і спитали, чи не маємо охоти спочити і напити ся чаю. Мої оба товариші були за тим, щоби їхати дальше, але я волів зробити Тибетанцям волю, щоби пізнати при сій нагоді їх звичаї в дорозі. Они казали, що не могли рано посьнідати, а апетит, з яким споживали страви, потверджував їх слова.

Вирізали шаблями в трох місцях великі куснї мягкої мурави і поклали межи них горшки, в котрих варила ся вода на чай. Сухий арґоль[2]) мали з собою і зараз розложили ватру. Порозвязували вузлики і повиймали з них варену баранину та зробили з неї, з масла і чаю цамбу, до котрої зараз присіли ся. Ми вдоволили ся квасним молоком.

Підчас сніданя розповіли нам, що ескорта буде іти з нами лиш до границї провінциї, в котрій ґубернатором єсть Камба Бомбо з Накчува рікою Ґарчу-синґі; де ми відтак подїємо ся, се вже їх байдуже. Ми просили їх, щоби они відвели нас аж до головної кватири; але они не мали до того ніякої охоти, казали, що мають лиш слухати приказу. Здає ся однакож, що они бояли ся нашої каравани і тої збройної сили, яка там на нас чекала. Якраз на тій части дороги, котру би я назвав розбишацкою, мусїли ми самі давати собі раду, а того нам не дуже хотіло ся, бо тепер в ночи була велика пітьма, підчас коли тогдї, як ми сюди їхали, нам сьвітив місяць.

Земля тут від дощу була ще більше розмокла, як вже була перед тим, коли ми пер-

---

[1]) Свен Гедін мав 2 пси з собою, з котрих один називав ся Йолбарс (тигр).

[2]) Арґоль — сушене лайно яків або тибетаньских буйволів.

в переполосї пустилась з Ляояну до Мукдена заскочили Японцї під проводом ґенерала Курокого і по завзятій борбі відперли назад до Ляояну.

Новинки.

Львів дня 6-го вересня 1904.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав властителеви більшої посїлости Едм. Литиньскому в Литвинові, ордер зелїзної корони III-ої кляси.

— **Для погорільців.** Ц. к. Намістництво удїлило погорільцям громади Баранчичі, самбірского повіта, 400 К, а громади Королївка, борщівского повіта 500 К запомоги.

— **Впреосьв. Митрополит** Андрей гр. Шептицкий виїхав передвчера на кількатиждневий побут до лїчничого заведеня доктора Лямана коло Дрездна.

— **Нова складниця почтова.** Дня 10 серпня відкрито в Дубровици, місцевости належачій до округа дорученя уряду почтового в Янові коло Львова, складницю почтову зі звичайним кругом дїлапя.

— **Пропав без вісти.** Теофиль Медведский, ученик III кл. гімназияльної, питомець руской бурси при ул. Театиньскій, вийшов з бурси передвчера по полудни і пропав без слїду.

— **Самоубийство.** У Відни застрілив ся в суботу тамошний адвокат др. Людвик Герц. Причиною самоубийства були довги.

— **Поклади золота.** В місцевости Івате, в Японії, відкрито перед недавним часом значні поклади золота. Видобуте золото розслїдили інжинїри. Після їх вискazу поклади можуть дати 100 мілїонів фунтів штерлїнґів т. є. 2500 мілїонів корон золота. Передвступні роботи вже розпочали ся. Обчисляють, що копальні принесуть річно 30 мілїонів енів, або 150 мілїонів корон. Копальнї, після постанови японьского правительства будуть виключною власностию держави.

— **Фальшівник векслів.** З міста Ессен, в Нїмеччинї, доносять, що утїк звідтам властитель цегольнї Петеро, сфальшувавши векслїв на 100.000 марок.

— **Відважна пливачка.** Молода Анґлїйка міс Мері Робертс, своячка звістного анґлїйского полководця, переплила недавно Невшательске озеро в Швайцариї. Помимо бурливої погоди і сильної филї, відважна дївчина переплила за 4 години озеро, не виходячи зовсїм з води.

— **Самоубийство в арештї.** В Самборі арештувала полїция дня 31 серпня зарібника Йосифа Петелю, що по пяному виправив велику галабурду і викликав збіговище. Петелю відставлено до арешту, аби там успокоїв ся і виспав ся. Коли по недовгім часї здавав полїциянт службу другому, той хотячи пересьвідчити ся, що дїє ся з пяницею, отворив двері арешту. Тодї побачив Петелю завішеного на ремени і вже мертвого. Самоубийник мав 31 лїт, походив з Бискович під Самбором і був жонатий.

— **Огнї.** В Угерцях заплатиньских, самбірского повіта, вибух дня 29 с. м. около 10-ої години в ночи огонь в стодолї Томи Лопусевича і знищив 5 селяньских загород. Шкода 6574 корон, була обезпечена на 4000 К. Огонь був підложений.

— **Нещастна пригода.** На двірци зелїзничім у Львові в часї пересуваня возів в ночи з 1 на 2 с. м. зелїзничий пересувач Юрисик при відлучуваню возів віпхнув ногу при зворотници поміж дві шини, а надбігаючі вози відтяли єї. Нещасливого заосмотрив на місци зелїзничий лїкар, а по заосмотреню віддано его до шпиталя, де єму відтято ногу.

— **Пожар театру в Вильнї.** До варшавских ґазет телеґрафовано вчера з Вильна: Нинї о 1-ій в ночи вибух пожар в тутешнїм зимовім театрі. Мимо енерґічного ратунку театр погорів. Огонь загрожує сусїдному готелеви „Брістоль".

— **Відважні подорожники.** З Понта Дельгада на Азорских островах доносять, що канадийский човен „Тїлїкум" збудований Індиянами з пня одного дерева, відплив перед тижднем до Льондону. Сей човен виїхав в маю 1901 р. з Ванкувер на західнїм березї північної Америки і віз капітанів Фоса і Гарізона. Оба сьмільчаки порішили переїхати через Тихий океан, коло берегів полудневої Африки, коло острова сьв. Єлени до Европи. Дорога виносила 40.000 миль. В Понта Дельгада задержав ся човен 8 днїв, аби направити керму. По приїздї до Льондону виставлять човен в „хрустальній палатї" на публичний вид. — Подібну, лише не так довгу подорож відбувають норвежскі моряки. На човнї 18 стіп довгім виїхало трех моряків з Алезунду в Норвеґії і в дорозї до Нового Йорку приїхали онодi до Анґлії. Харчів забрали з собою на 6 місяців.

— **В справі отвореня льокальної зелїзницї Переворск-Динів** оповіщує ц. к. Дирекция зелїзниць: Вузкошляхову зелїзницю льокальну Переворск-Бахір-Динів зі слїдуючими стациями, пристанками особовими і місцями до ладованя пересилок: Переворск, Уржейовичі (пристанок особовий і місце до ладованя пересилок), Кречовичі, Каньчуга, Лопушка велика (пристанок особовий і місце до ладованя пересилок, Монастир, Гадлї шклярскі, Яворник польский, Шкляри (пристанок особовий і місце до ладованя пересилок) Бахір і Динів віддає ся з днем 8. вересня 1904 року до загального ужитку. З тих стаций отвирає ся для загального руху: Переворск, Кречовичі, Каньчугу, Яворник польский, Бахір і Динів, а пристанки особові і місця до ладованя пересилок: Уржейовичі, Лопушку велику, Гадлї шклярскі і Шкляри для руху особового і пакункового а також і для цїлововозних таборів за порозумінем взглядно попереднїм зголошенєм. В пристанках особових: Уржейовичі, Лопушка велика, Гадлї шклярскі і Шкляри продає білети їзди і приймає пакунки кондуктор в поїздї. Отворене стациї Монастир для загального руху наступить пізнїйше. З днем отвореня сеї зелїзницї льокальної обовязувати буде розклад їзди поданим в урядових оголошенях. Першим поїздом, котрий в днем утвореня буде переходити, буде поїзд мішаний ч. 5251 від'їзджаючий з Переворска о годинї 4 мінут 16 рано і поїзд ч. 5252 від'їзджаючий з Динова о год. 4 мін. 15 рано і приїзджаючий до Переворска о год. 7 мін. 52 рано.

† **Помер** о. Атаназий Тустановский, парох в Пилах, перемиской епархії, дня 4 вересня с. р., в 60-ім роцї житя, а 35-ім сьвященьства.

ший раз сюди їхали. Конї совгали ся і застрягали за кождим кроком. Коло шатрових сїл лиш рідко де показав ся якийсь чоловік, а наші супровідники майже їх таки виминали. Ми не ставали коло них табором, лиш все досить далеко від них. Потрібний провіянт забирав один або другий їздець в переїздї.

Коли ми сегодня розложили ся табором, то наші Тибетанцї постарали ся ще о два шатра, а шість нових людий скріпило ескорту. Вечер був красний і вітру не було; зірки сьвітили ся мов би крізь тонесеньку заслону хмар. Огнї запаленого гною горіли і мерехтїли від подуву ковальских міхів мов би сьвітло якоїсь морской ліхтарні. Та й в шатрах горів огонь а дим виходив крізь подовгасті в них отвори. Такий табор або кочовиско буває навіть вечером живописне і оживлене, а зі всїх сторін чути жарти і балаканину Тибетанців. Живий провіянт складав ся з 14 овець, котрі на ніч привязувано між двома шатрами, бо в тих сторонах єсть богато вовків.

Місце, де ми розложили ся були табором, називало ся Сирі карі. Камба Бомбо міг тепер довідати ся, що я справдї якийсь небезпечний чоловік, бо я виймив годинник і компас і став обчисляти ґеоґрафічне положенє місця. Тибетанцям не могло то помістити ся в голові, як може годинник так заєдно тикати і не давали менї спокою; все просили, щоби їм приложити годинник до уха. Я сказав їм, що то „ґаво" а в серединї в нїм сидить живий маленький „бурхан" (божок).

На другий день, 12 серпня, розбудили нас Тибетанцї досьвіта, але ми їшли поволи, щоби за то частїйше спочивати. Чим близше ми доходили до границї провінциї, тим більше свободи давала нам наша сторожа. Ми могли тепер прилишати ся досить далеко позаду і їхати самі, але коли нам вже здавало ся, що нас дїйстно вже нїхто не пильнує, побачили ми все-таки ще кількох їздців поза собою.

Нинї їхали ми через велику отверту долину, на котрій побачили перший раз каравану, що везла чай. Дощу не було і конї не могли добре ступати. Коли ми доїхали до місця нашого давнїйшого табору, Тибетанцї завернули на право в малий яр, званий Діґо і стануди там у високій буйній траві, що для наших худих зьвірят була справедшним раєм.

Ми їхали лиш півпята години і я гадав, що ми станемо тут лиш на чай. Тимчасом розставлено шатра а я зі взгляду на зьвірята каравани не противив ся тому; впрочім і для нас втомлених путників було то не зле, бо ми могли виспати ся. Чоловіка таки справдї морить сон, коли він їде окружений вояками, котрих конї дзвонять заєдно монотонним голосом балаґулок [3]), котрі на шиї у коний і нагадують санну їзду в зимовій порі на півночи.

Місце табору і день були прекрасні. Ми отворили наше шатро від північної сторони, щоби впустити легкий вітер, який віяв з тої сторони. Від полудня сонце таки добре припікало; із сеї сторони шатро було замкнене. Теплота дійшла була до 19 степенів і я заснув сном блаженного та переспав Шаґдурів сніданок. То був послїдний день лїта, яким ми ще могли нарадувати ся. Довкола було мирно і тихо, лиш веселе журчанє малого потока вторувало сьмїхам і балаканинї Тибетанців.

А Тибетанцї уміють зробити собі подорож приятну. Коли ми де ставали табором, то цїла громада слуг ставила зараз офіцирам їх шатра. Сїдла, ремені, міхи і пакунки скидано перед шатра, рушниці ставлено на вилки, щоби не дотикали вохкої землї і коли день був красний, всї сїдали на дворі та зачинали варити — робота, яку Азияти найлїпше люблять. Они майстри в розкладаню огню і ковальскими міхами пускають полумінь на кітлик з водою на чай так, що вода дуже скоро закипить. Цамбу лагодили в малих деревляних мисках. Одні з них замішували правою рукою той присмак з сиром. Коли їли мясо, то держали его в лївій руцї а правою відрізували по малім куснику. Анна Церін уживав до того анґлїйского ножика.

Они мали з собою богато таких річий, котрі би ми були радо купили, але они дуже дорожили ся. За одну шаблю, котрої похва була оббита срібною бляхою і виложена коралями і туркусами, хотїли 50 лянів (около 205 К), хоч она не була більше варта як 11 лянів. За млинок до молитви хотїли навіть 100 лянів. Рушниці і значна часть спис належать до держави і тих не вільно їм продавати. Ми сидїли у них цїлими годинами в їх наметї, але они до нас не заходили; мабуть Камба Бомбо заказав їм то, бо я сказав єму, що я би хотїв, щоби менї о скілько можна не перешкаджувано. Вечером того дня було 9 степенів тепла а на другий день рано вже лиш 7 степенів.

Дня 13 серпня не видко було нїгде людий крім вісьмох вояків, що вертали верхом з півночи, куди мабуть їздили розвідувати про каравану. Они щось довго радили з нашими офіцирами, а відтак поїхали дальше. Ми поїхали відтак над ріку Санґпо і перейшли щасливо на другий бік, бо Тибетанцї знають на нїй всї броди і добре нас перевели. А всежтаки ще й на бродї ріка була так глубока, що сягала коням аж до черева. Їздцї заким пустились переходити, поздоймали чоботя, а відтак на другім боцї убирали ся знову.

На другім боцї станули ми в такім місци, де були й жерела й буйна трава. Ми зробили були три днї дороги з наших давнїйших девять. На другий день рано мали нас вже Тибетанцї покинути. А нам приходилось дїйстно таки з жалем з ними розставати ся. Ми жили

[3]) Балаґулки — круглі мосяжні кулї порожні в серединї і розрізані до половини, а в серединї у них бігає кулька, котра за кождим порушенем бє ся об балаґулку і дзвонить.

— **Загадочна смерть.** Дня 28 серпня с. р. коли надійшов поїзд з Коломиї до Заліщик, перевідував служачий зелїзничий вози вже по півночи і найшов під лавкою в возї III. кл. торбу а в ній неживу дитину, хлопця около 3-місячного. Сорочина на нїм була мокра, а лице було накрите хусткою і лежало в торбі долї головою. Урядник зелїзничий Донїґевич розіслав сейчас прислугу зелїзничу а тота вислїдила в містї Гафію Ковальчук, 30-лїтну жінку з Семаковець. Она всїла до поїзду на стациї Городенка двір, признала ся до дитини а на оправдане подала, що дитина вже перед тим була хора і умерла в дорозї а она боячись, сховала трупа до торби. Жандармерия відставила єї до суду. Думала певно, що поїзд верне сейчас до Коломиї а она верне до дому і там укрие смерть дитини.

— **Сензацийна утеча.** З Атен доносять, що там викликала велику сензацию утеча дочки міністра війни, ґенерала Смоленьского. Коли дочка міністра купала ся в мори, підплив до неї молодий чоловік і она всїла до лодки і відплили обоє в незнанім напрямі. Тим молодим чоловіком був доктор Апосто Капуло, в котрім залюбила ся дочка міністра. Слїдуючого дня по утечи написала она до своїх родичів лист, доносячи, що причиною утечі есть те, що родичі не хотїли згодити ся на єї вінчане з доктором. Де пробуває, сего не пише, але донесе аж тодї, коли будуть полагоджені формальности слюбні.

— **Родимцї!** купуйте льоси „Сокола" у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола"!

ТЕЛЕҐРАМИ.

Прага 6 вересня. Екзекутивний комітет молодоческої партиї відбув вчера засїдане, на котрім обговорено справу подїлу краю на округи і вказано на то, що в сїй справі не вели ся ніякі переговори з правительством, отже й чутка о тім есть неправдива. Справу паралельок на Шлеску принято до відомости. Обговорено положене селян погіршене в наслїдок посухи і ухвалено старати ся, щоби правительство в цїлім краю розпочало публичні роботи.

Льондон 6 вересня. Бюро Райтера доносить з Петербурга, що вчера пізним вечером розійшла ся там була чутка, що Японцї вистріляли майже до ноги позадну сторожу Куропаткіна а самій головній силї грозить велика небезпечність окруженя єї японьскими арміями.

Петербург 6 вересня. Тутешні ґазети доносять в телеґрамі з Мукдена, що позаяк неприятель есть вже лиш на 40 кільометрів на полудне від Мукдена, місто зачинає поволи опорожнювати ся. Цензуру депеш переносять до Харбіна, а внаслїдок того може настати хвилева перерва у висилцї телеґрафічних депеш.

Льондон 6 вересня. До „Daily Telegraph" доносять з Чіфу під вчерашною датою 8 год. 50 мін. вечером: До Порт Артура дістав ся пароход з цїлим набором муки а залога повитала его з великим одушевленем. В Дальнім висїла на беріг осьма японьска дивізия. В Порт Артурі брак паші для коний, а ярина есть дуже дорога. Хіньске місто має бути знищене.

Льондон 6 вересня. З Чіфу доносять, що армія японьска під Порт Артуром числить 45.000 мужа, але одержує заедно поміч. Бльокада не есть успішна і кріпость дістає поживу; труднїйше вже з довозом муниції. Армії японьскі коло Ляояну хотять в Мукденї зробити собі головні кватири.

Берлин 6 вересня. До „Lokal-Anz." доносять з Петербурга, що там держано через три днї в тайнї телеґрами Куропаткіна о поражцї під Ляояном, а в оголошених остаточно цензура тілько вичеркнула, що они стали ся зовсїм незрозумілї.

з ними в такій дружбі і так вже були до них привикли, що здавало ся, що не будемо могли без них обійти ся. Але они не дали ся намовити іти з нами дальше.

Вечером прийшли були перший раз до нашого шатра оба офіцири і старий Дакша, що вже раз давнїйше був в нашім наметї. З лиця без заросту подобав він на якогось підупавшого европейского актора. Скоро лиш мене побачив, виставив зараз язик як лопату і підняв в гору оба великі пальці. То такий спосіб повитаня у Тибетанців. На то відповів я так само, але виставив єму язик з такою силою, що Шаґдур аж за боки брав ся, так сьміяв ся дуже.

Аж тепер удало ся нам купити у них кілька дрібничок: один штилет, два мідяні нараменники, перстінь, ложку, порошницю і флет, все то за кілька метрів материї, котра побіч хіньскої порцеляни і ножів має тут найбільше значінє.

Слїдуючої ночи спали дуже довго, щоби виспати ся і за той час, коли в ночи прийде ся неспати. Я спав тринайцять годин. Коли я встав, спитали они, чи ми тут лишимо ся, чи нї, а коли я загрозив, що тут лишу ся, то они обіцяли ся підвести ще нас так далеко, аж стрітимо якихсь людий і будемо могли набрати від них провіянту на дальшу дорогу. Отже ми поїхали в сусїдство Семпо-Сінґісового табору, де сторона називає ся Ґон-Ґак, а начальник Джанден.

Що до політичних і адміністративних відносин не дістали ми доброго виясненя; може й длятого справа дійстно не ясна. Говорено, що ріка Сечен-Санґпо творить границю межи краєм Далай Лями а хіньскою державою на півночи і що начальник племени Джандан есть від обох независимий. Що Сачу-Санґпо творить границю, видко вже з того, що нас лиш доси завели та сказали, що можемо дальше вже все робити, що схочемо; виходить то ще й з того, що Камба Бомбо сказав, що не одвічає вже за крадежі поза тою границею.

Скоро ми тут розложили ся табором, вислали ми кількох їздців до найблизшого села, а вечером принесли они дві великі миски солодкого і квасного молока, а крім того взяли ми ще й дві вівцї. Тут стрітили ми ще велику каравану яків, котра була з Накчу і брала сіль а тепер вертала домів.

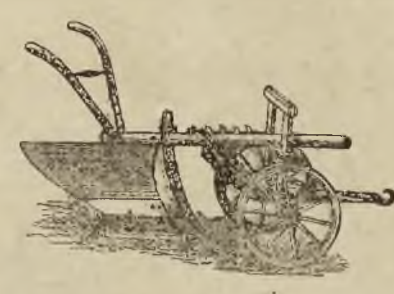
День 15 серпня був днем розлуки. Наші приятелї старали ся нас намовити, щоби ми остали ся тут ще кілька днів, і увіряли нас, що вечером прийдуть сюди люди з Намру і поведуть нас до головної кватири, а в ночи будуть стеречи наші зьвірята. Ми воліли піти дальше. Солян Унди і Анна Цетін радили нам застрілити кождого розбишака, котрий би в ночи підійшов аж до нашого шатра. Они очевидно не стояли в ніякій звязи з розбишаками, бо боялн ся дуже нашого стрільного оружия.

Коли ми розставали ся, підняв ся Солян Унди повести нас з чотирома людьми до Сампо Сінґового шатра. Сампо Сінґа не було дома, але его шатро ще стояло. Тут станули наші товариші, розложили ся табором на горбі і просили нас, щоби ми ще лишили ся на ніч. Але ми хотїли зискати на часї і пустились в дальшу дорогу. Они ще виділи мабуть, як ми зайшли до першого гірского переходу на північнім заходї, а відтак, як здає ся, вернули назад до Камба Бомби.

Так закінчив ся мій неудалий похід до Ляссн і неволя у Тибетанців.

(Дальше буде).

НАДІСЛАНЕ.

До відомости всїх Вп. Господарів.

Господарі, хто з вас знає, що Іван Плейза виробляє? — Ріжні плуги і січкарні, дуже міцні, дуже гарні, млинки, рала наймоднїйші, до ужитку найздібнїйші! Та ще й тано; тож тра знати з ким найлїпше гандель мати:

Чужий пхає що найгірше, а говорить, що найлїпше. Коби гроші в руки взяти: йди мя — каже — позивати! — Час нам собі руки дати та й чужих не спомагати. Най не їдять білу булку, а до неї й нашу курку; нехай роблять, як ми робим, коло поля гною ходим! Наші гроші в нас тримаймо; чужим в гандель не даваймо! Чейже аґент плуг не робить; на готовім він заробить.

На щож в двоє нам платити, коли можем ощадити. Турка близько Коломиї, там робітня є й до нині: Іван Плейза не в кермує, кожду річ він сам пробує. Він вас, брагя, не вшукає, бо він Христа віру має. А хто чого сам не знає, най лиш его поспитає; він на складї усе має цїнник даром посилає. Хто раз купить, буде знати, що у Плейзи мож дістати все найлїпше, найдешевше, тай ще другим 'ме казати, що найлїпше купувати: у

Івана Плейзи

в Турцї під Коломиею.

Галя авкцийна

Львів, пасаж Миколяша

приймає всякі предмети вартістні, як дорогоцїнности, обставу, оружия, дивани, фортепяни і взагалї дїла штуки і старинности.

Вистава отворена цїлий день від 9-тої години рано до $7^1/_2$ вечером.

Вступ вільний.

Лїцитациї два рази тиждневе, в понедїлок і четвер.

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

Видання

Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові виданя.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 50 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цілком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. А. Кельнер:** Коротка історня педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий:** Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко:** Кобзар для дітий 30 с. **Гордїєнко:** Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлій Верне:** Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский:** Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р 1894 4 К. **Др. Мандибур:** Олїмпія 40 с. **Віра Лебедова:** Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота:** Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзїньский:** Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо:** Непос, учебник для III кляси ґімназ 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef:** Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.:** Робінзон неілюстрований 20 с. **С. Нижанковский:** Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Днїпрової Чайки:** Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский** Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич:** Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко:** Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка:** Короткий огляд русько укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко:** Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко:** Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова:** Малї герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка:** На чужинї 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка:** Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. ***Оповіданя** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р:** Подорож до краю Лїліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л. Кримский:** Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки з історії Руси-України.** 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка:** Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін:** Байки 30 с. ***Марко Вовчок:** оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с ***Марта Борецка:** істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалїв Стефан:** На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский:** Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой:** Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського:** 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Саньвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич:** Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї,** Короленского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леонїда Глїбова:** Байки 10 с. ***В. Чайченко:** Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Днїпрової Чайки,** Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний" поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Виданя ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).